

Stopili so v izbo in Koritnik je odložil klobuk in palico in slekel havelok.

„Ali si lačen, Francelj?“ . . .

Sestra je skrbno izpraševala in je gledala veselo presenečena.

„Kaj je pa pri vas?“ . . .

„Kakor sem pisal, oče! . . . Vsega je zmanjkalo, težko je prišlo, in treba je premagati in stopiti pogumno naprej . . .“

Sin je govoril mirno in resno, in oče je bil zamišljen.

PERIČNIK.

FOT. F. PAVLIN.

„Saj bi šel zdaj lahko v službo! . . . Prav bi nam bilo . . .“

Poltiho in boječe je povedal in je umaknil oči.

„Ne morem . . .“

Koritnik je sedel pri mizi in je podprl glavo. Sestra je odšla vun in se je vrnila z jedjo. Postavila je predenj in je sedla na stol.

„Ali ostaneš dolgo, Francelj?“ . . .

„DOM IN SVET“ 1906. ŠT. 7.

„Majhen čas, Tončka, samo po slovo sem prišel in potem grem daleč . . .“

„Kam greš?“ . . .

Sestra je vprašala in se je začudila.

„Daleč, Tončka, zelo daleč . . .“

Potem so molčali vsi. Sin je jedel, oče je sedel pri peči in Tončka se je zamislila.

„Kaj je doma?“ . . .

Koritnik je vprašal in je dvignil obraz.

„Nič ni . . . Slabo je . . . Slaba hrana, denarja ni . . . Sama sva . . .“

Oče je govoril počasi in z žalostnim glasom. In tudi Tončka je izpregovorila.

„Tako je dolgčas, Francelj, tako silno dolgčas, da človek sede in joka . . .“

Še je bila isto slabotno dekletce, velikih, globokih oči, belih in nežnih lic, in tiha je bila in plašna. Nobene pomoči ni bilo zanjo, samo zajokala je, kadar ji je bilo tesno pri srcu, naslonila se je na mizo, zakrila je obraz in je tiho zaihtela . . .

„Včasih se mi sanja o materi, približa se mi o polnoči, pred mene stopi in govori z mano; poboža me po laseh, in če imam solzo na licu, me poljubi nanjo . . .“

Tončka je pripovedovala s tihim glasom sedela je bratu nasproti in mu gledala v obraz.

„Oni dan se mi je sanjalo o smrti . . . Zunaj so rožljale kosti, bela halja je vihrala v zraku, koščena desnica je dvigala močno svetilko . . . Koso čez ramo, je stala pri oknu in dvignila je luč in se je posvetilo po sobi . . . Čisto šipe se je dotaknil koščeni obraz in natančno se je čulo . . .“

„Še vedno te je strah in še vedno si tako plašna in boječa!“ . . .

Koritnik je pobožal njeno roko, drobna je bila in popolnoma mrzla.

„Kam pa pojdeš?“ . . .

Po dolgem času se je oglasil oče in je dvignil glavo. Zdelo se je, da se je zbudil iz globokih, težkih sanj.

„Po svetu, oče . . . daleč . . .“

Kaj naj mu pripoveduje? . . . Samo domača vas mu je znana in pot do mesta, nikoli se ni odpravil čez prvo višjo goro, nikoli čez prvo veliko reko . . .